

Search

Login
Parola
Trimite
Fă-ti un cont!
Ai uitat parola?

[agonia](#)
[texte](#)
[comentarii](#)
[membri](#)
[Colectii](#)
[atelier](#)

[Librărie virtuală](#)
[Biblioteca virtuală](#)
[Chat literar](#)
[Galerie fotografie](#)
[Top siteuri literare](#)
[Linkuri culturale](#)
[Linkuri culturale](#)

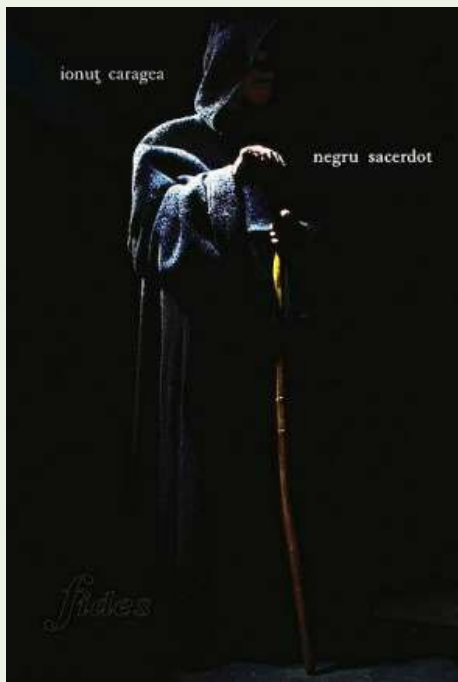
▶ **Texte Recomandate**

- [Am desenat o inimioară în calendarul Sfântului Iuda](#)
- [această poezie conține cuvinte vulgare](#)
- [după ce am tivit marginea zdrentuită a singurătății](#)
- [kkk](#)
- [Ochii tăi](#)
- [Macabriei II](#)
- [o ploaie din sticlă](#)
- [crepil](#)
- [Chiar dacă Cristii nu e aici !-am visat în cea mai bună lume care ar trebui să existe](#)
- [Martor la convalescența postmodernismului](#)
- [La tomberon](#)
- [bărbații înșurați merg în paradis](#)
- [portret al alcoolicului ciclotimic în copacul cu flori](#)
- [nu ai venit,](#)
- [poemul cu amintiri](#)
- [Piazza di Spagna](#)

[Romanian Spell-Checker](#)
[Poezie - Poezii](#)
[Dictionar de rime](#)
[proza. eseuri. literatura](#)
[Top siteuri literare](#)
[noutati IT, jocuri](#)
[Romanian Trends](#)
[Laptop](#)

Contact

[Contact Email](#)
[Trimite o scrisoare catre editor](#)

Ionuț Caragea în Negru sacerdot – poetul ca pretext al poeziei ★

[articol](#) [[Carte](#)]

de **Plopeanu Petrache** [[Pericle](#)]

2009-06-17 | |

Negrul care vine din cartea Negru sacerdot a lui Ionuț Caragea, apărută în 2008 la Editura ieșeană Fides, nu este unul obișnuit, un negru banal, ci, dimpotrivă, capătă și pentru că autorul ne-o spune tranșant în titlu, dar și datorită impusului cultural determinat în urma lecturii, o altă dimensiune, aceea a pretextului. Acest cuvânt nu trebuie să fie acceptat în conotațiile sale efemere ci ca suport al întemeierii unei adânci reflexivități a poetului asupra cojii fenomenelor pe care suntem siliți să ne așezăm, voluntar sau involuntar, genunchii realității noastre intrinsece.

Ionuț Caragea își numește cartea Negru sacerdot dintr-un puternic dor de a se apropia indirect de ceea ce de obicei scapă la o privire atentă. Fenomenele lumii acesteia nu pot fi apropiate, pare a ne spune poetul, decât printr-o anumită viclenie, printr-o anumită simulare a esențelor, acestea fiind rezultatele ontologice a tot atâtor pretexte încântătoare, pentru că tot ceea ce produce concluzii poetice, tot ceea ce este esență a realului dar în aceeași măsură este și miez poetic, produce cele mai fascinante fructe din această grădină a delicilor negre și sacre!

A găsi un titlu care să ilustreze, cu destul de mare apropiere, esența poeziei din Negru sacerdot, îndeamnă la cufundarea în această materie sublimă a cuvintelor ce se autodepășesc într-o autonomie a transformărilor permanente și uneori neașteptate. Înotând pe sub puțina lumină, pentru că negrul te împiedică să te avâți pe culmile pe care de obicei poezia ți le oferă, având drept ecou un cuvânt încărcat de semnificații puternice, acel „sacru” care îți atâră de picioare și care te poate duce la fund, ai timpul necesar, dacă nu cumva ești un înotător prea grăbit să găsești comoara scufundată, să te identifice cu această atmosferă a straturilor ce se acoperă unele pe altele, a straturilor poetice care sunt unele pentru altele, într-o continuitate întreruptă de la poem la poem, tot atâtea pretexte ale unei cunoașteri intime a complementarităților ce ne asigură stabilitatea și în același timp drumul spre sublim și transcendent. Poetul ca pretext al poeziei apare în acest caz ca o sursă de simulare a acelor esențe despre care vorbeam mai sus, dar, mai mult, în acest caz ideea merge pe identificarea celor două coloane ale acestui templu: poetul și poezia! Ionuț Caragea nu se sfiește să-și afirme stăpânirea asupra întortocheatelor căi întunecate pe care și le-a luat drept pretext, pentru a ajunge la ceea ce dorește cu adevărat – dar cine poate afirma ce este adevărul? – și de multe ori ajunge la aceleași pretexte care sunt încărcate de data aceasta cu noi semnificații. Pretextul devine concluzie, iar concluzia poate să-și reamintească statutul de pretext. În acest sistem de referință, chiar pretextul este pretext, fiind de fapt un refugiu al conștiinței creatoare într-un univers sigur, acela care permite manifestările puterii ei.

Chiar la o primă lectură ni se dezvăluie pretextul ambientului în care poetul se ridică și înalță spre noi și spre alte direcții insesizabile spiritelor obișnuite, incantații prin care creează poezia straturilor întunecate ale ființei umane, poezia spaimelor umane, a ororilor existențiale, trupești și spirituale, spațiul poetic al unei lumi cuprinse de enigme, durere, boală, suferință, stricăciune, moarte, plâns, uitare, descompunere, chin veșnic spațiu ilustrat, la fel, ca pretext prin noapte, lună, cruce, cadavru, coșciug, cimitir, viermi, pustiu, Styx. Nu este cineva exterior poetului cel care să folosească aceste cuvinte prin care încarcă un spațiu cu evenimente depreciative în sens existențial, ci chiar el este acela care pretextează încontinuu încărcându-și planurile existențiale cu spații și evenimente care trebuie să-l ajute în crearea celui negru sacerdot, pentru că spațiul și evenimentele la care m-am raportat și s-a raportat până acum poetul, nu reprezintă altceva decât materialitatea obișnuită negrului sacerdot de mai târziu. Acest negru sacerdot nu are o întemeiere normală ci una sublimă și neapărat transcendentală.

Poetul lasă deoparte ceea ce îl înconjoară și care ne trezește, la o trecere rapidă, o reacție de tremur a presimțirii ororii și lasă deoparte și evenimentele de același tip, aceste lăsări deoparte neavând legătură cu acele căutări ale esențelor, numite aici concluzii ale tuturor pretextelor identificate și folosite de poet.

Dacă vorbim de pretexte, dacă vorbim de poet ca pretext al poeziei sale, suntem obligați să argumentăm concret și cu greutate afirmațiile respective. Desigur că ideea de bază a acestui articol este aceea a substituiri pretextelor, a metamorfozei acestora, a dinamicii pretextelor și mi se pare că folosind acest pretext (sic!), nu fac decât să adaug posibilelor interpretări asupra poemelor din cartea citată, alte dimensiuni, pe care însă nu ne sfiim să le proclamăm ca fiind puternic întemeiate pe însuși ceea ce ne permite poetul să identificăm!

Întreaga carte cu toate poemele cuprinse în ea, poate fi înțeleasă foarte bine ca o permanentă dedublare, dar nu în sensul unei înșelări

0

Vizionări: 6223 ▶

conștiința a cititorului, sau a unei auto-înșelări a poetului – uneori poezia se pretează unor asemenea prezențe ludice – ci în sensul creării unor planuri duble în fiecare poem, acela al pretextului și acela al concluziei, ca și cum putem vedea coaja și în momentul sacrificării acesteia, miezul. Poetul continuă actul sacrificării prin înveșmântarea cojii în miez și așa mai departe, într-o dinamică permanentă a schimbării planurilor și straturilor poetice, ceea ce oferă o amprentă inconfundabilă lucrării sale, tehnic vorbind, dar și ideatic și compozițional.

Ionuț Caragea este un constructor de esențe care asemenea unui zidar priceput, folosește cofrajul la îmbrăcarea pereților iar conținutul pereților se constituie într-un cofraj pentru alți pereți, așa se înalță edificiu poeziei acestei cărți.

Ce pretexte identificăm în poemele cărții de față? Desigur travaliul găsirii și interpretării cu exemple aferente, ale tuturor pretextelor existente, este deosebit, în sensul dificultăților, dar și în sensul responsabilităților pe care trebuie să și le asume cel care se îndeamnă la o asemenea muncă. În cele ce urmează voi încerca să schițez muchiile acestei figuri geometrice deosebite, edificate neapărat în plan, nu numai în planul reflectării în conștiința fizică a fiecăruia dintre noi, ci și prin proiectare în sublim și raportare la transcendent. Poezia lui Ionuț Caragea este una cu volum care se susține în toate cele trei dimensiuni ale unei creații de artă: conștiința, sublimul și transcendentul. Desigur că o face cu ajutorul acestui instrument surprinzător, dar care poate fi identificat cu ușurință dacă stăruim asupra poemelor lui, pretextul și, mai mult, transformarea eului în pretext pentru propria poezie și a propriei poeziei în pretext pentru eul său!

Așadar care sunt pretextele folosite de poet: - nu am alcătuit o clasificare logică, lăsând întâmplarea să-și spună cuvântul – existența ca pretext al scrisului „Rămîne doar coperta, sicriu de abanos, / Ce am ajuns cu toții... și oare cu folos?”, Durere-moarte-viu, luna ca pretext al veșnicului călător „Îmi apari cu chip de Lună, peste dealul crucilor... / ...Înnod capete de viață, veșnic tristul călător”, Negru sacerdot, vederea ca pretext al depărtărilor „Deschide ochii larg, privirea să-ți ajungă / La zări de veșnicie, nu este cale lungă”, Deschide ochii larg, nunta ca pretext al crucii „voi celebra cu crucea – o nuntă de argint”, Nunta de argint, boala ca pretext al plăcerii „port în mine boala ca pe-o mîngiere / poate cine știe, voi simți plăcere/, Boala, plecarea ca pretext al iubirii „cînd vei pleca departe îți voi trimite-o floare / și-n plic o sărutare, femeie-vărsător”, Femeia-vărsător, presimțirea ca pretext al întunericii și despărțirii „am o presimțire – vagă / noaptea ciinii își dezleagă / rănille nu le mai număr / îmi port îngerul pe umăr”, Îmi port îngerul pe umăr, viața ca pretext al visului „năucitoare clipe, poeme indecente / aceasta este viața, un vis: festina lente”, Festina lente, crima ca pretext al credinței „Să-i torturezi cu grijă în ultimul moment. / Hipnotizați, stăpîne, credința le-o rectific”, Jack Spintecătorul, macabru ca pretext al efemerului „las viermii să-mi asculte / în sunet descompus / refrenul cărnii moarte / umplute de humus”, Macabru, durerea ca pretext al nimicniciei „Unii te calcă pe mîna / alții îți pipăie fundul / zaci fericit într-o rînă, / reazem – țărîna și prundul”, Migrenă, suferința ca pretext al tăcerii „Destin, suferință adîncă, / mă legeni pe brațe părinte, / adorm în suflet de stîncă / printre aîtea...cuvinte. / ...Tăcerii nătinge / amare cuvinte, / părinții de stîncă, / morminte.”, Reguli nescrise, neputința ca pretext al pregătirii trecerii dincolo „azi pleata e căruntă / și iarba nu-i cosită / privirea ta senină / apune istovită”, Azi iarba crește-crește, coșmarul ca pretext al obișnuirii cu lumea de dincolo „Te trezești în bezna crudă / Față-n față cu o hîdă / Ce privirea și-o încruntă / Și începe calm să rîdă”, Creațoarea de coșmaruri, noaptea ca pretext al amintirii „Frig în taințele nopții / Rece curge igrasia / Luminările și morții / Ne umbresc copilăria”, Frig în taințele nopții, moartea ca pretext al vieții „am rămas fără cuvinte... / morții strigă din morminte: / hai să facem schimb de locuri! / moartea n-are flec la tocure”, Moartea n-are flec la tocure, drumul ca pretext al cunoașterii „îmi scutur costumul de praf și de scrum / și merg cu tristețe pe ultimul drum / încerc să găsesc răspunsul la toate / și cad – mă ridic – și mă firii pe coate”, Pe ultimul drum, discursul despre singurătate ca pretext al bogăției sufletești „nu sînt singur, am credința argintată într-o cruce”, Nu sunt singur, meditația despre moarte ca pretext al întoarcerii la origini „Đi se interzice visul / Și te-ndrepti către infern, / Fericirea, paradisul / Sînt în pîntecul matern”, Pîntecul matern, afirmarea umanității ca pretext al degradării ei „întimități și vicii / prejudecăți, capricii, / atacuri sexuale, / nu suntem animale”, Nu suntem animale, poetul ca pretext al poeziei „Sînt eu poet al sufletelor triste / jertfă îmi este versul sîngerînd, / pe-altarul clipelor neprețuite, / la pieptul tău aş vrea din nou să plîng. / Sînt un izvor sec de neputință, / al contemplării veșnic autor, / prin poezii de dor îmi fac zapise / între prezent, trecut și viitor”, Poetul sufletelor triste, bătrînețea ca pretext al timpului „umbra bătrîneții nu cunoaște nume / dar le recunoaște după calendar / zile după zile în întreaga lume / joacă baba-oarba și dă moartea-n dar”, Baba-oarba, iubirea ca pretext al destinului „te iubesc, cu ce ardoare, mai ca-n luna lui cupțor; ... / ... amintire, un destin, în pămînt se scurge lin;”, Lupoanca, dorința ca pretext al revenirii „pot să șterg cu buretele totul? / sau să revendic iubirea ce-a fost? / timpul trece și trece degeaba / eu îmi zidesc prin credință un rost”, Pot să?... slăbiciunea ca pretext al credinței „cînd moartea ne-arată o singură cale / spre cruce se merge-n picioarele goale”, Să credem cu toții-n minunile lumii, omul ca pretext al neatinsului „Și iată-l cum pășește / Poet printre poeți / Lumescul nelumescul / Mă vrei și nu m-aveți...”, Și semeni printre semeni, divinul ca pretext al frumosului sublim „aș vrea o stea să-mi dai, / atît îți cer, o stea. / din baldachin de stele / coboară către mine / un fulg de nea”, Dragostea de heruvim, timpul ca pretext al golirii de sine „Mă lepăd de umbra ce-mi ține sufletul viu, / de urmele pașilor rătăciți în pustiu”, Renunțare, Eminescu ca pretext al pierderii sublimului „lacrimi se alunecă șuvoi pe obraz, / amintindu-mi de întiul sărut, / inima freamătă de afită necaz / noi te-am pierdut, te-am pierdut, te-am pierdut”, Lui Eminescu, crucea ca pretext al amneziei „colind cimitire, aduceri aminte, / iubirile mele cu somnul cuminte, / strigoii dansează – Spărgătorul de cruci, / în liniștea nopții te dezgrop, mă seduci”, Spărgătorul de cruci, chinul ca pretext al izbăvirii „Și viermii se îndoapă din leșuri putrezite / Și porți spre izbăvire ce strașnic sînt păzite”, Vîgor Mortis, visul ca pretext al sfidării „Să te-alerg pe malul mării, / Să-ți spun șoapte dulci de-amor / Și în clipa sărutării / Să sfidăm natura-n zbor...”, Te-am dorit, comparația ca pretext al iubirii de patrie „Tu, Sfinte Laurențiu, nu ai aceleași vine, / Ca ale mele brațe ce-au îndurat mînia, / N-ai cunoscut Carpații, cîmpiile Rovine, / Sau Marea mea cea Neagră ce scaldă România”, Tu, Sfinte Laurențiu, despărțirea ca pretext al cuvîntului „Patul mă-mbracă în veșminte / Croite lungi pîn' la pămînt / Albe ca neaua pe morminte / Și reci ca ultimul cuvînt”, Ultimul cuvînt, sufletul ca pretext al dumnezeirii „oare cine știe visul / din ce lume se ivește? / eu te aflu-ntr-o iconă, / mă iubești dumnezeiește...” Un oarecare, poezia ca pretext al poetului „poetul e în vervă și verva e poetul / ce oare îi rezervă din ceruri alfabetul? ... / ... poetul e în vînă și vîna e poetul / și sîngele ne spune: acesta e profetul”, O pată de culoare, nemurirea ca pretext al Faptei „pe lume un Om a iubit, în Cer nemurirea așteaptă / ca toate cuvintele lui să fie o singură Faptă”, Dreptul la nemurire, destinul poezilor ca pretext al existenței celorlalți „nu credeți că poate acum e momentul / să-i cerem iubirii și devotamentului? / nu credeți că astăzi cuvîntă profeții? / cu cine se luptă întruna poezii?”, Soarta poezilor.

Ionuț Caragea ne învață că totul este o creare de pretexte și că suntem siliți permanent să pretextăm existența noastră prin tot ce facem, iar pretextele noastre să fie puternic întemeiate. El o face admirabil prin volumul Negru sacerdot, dovedind încă odată că orice pretext poate fi, dacă este însoțit de poezie, sublim și poate atrage asupra poetului binefacerile transcendentului.

+ binefacerile transcendentului

[Maria Prochapiuc](#)
[18.Jun.09 09:48]

Volumul poartă un nume bine definit, există o simbioză perfectă între imagine și numele volumului. De când am văzut imaginea m-a incitat să pătrund dincolo de copertă, dar cum suntem mult prea departe, m-am mulțumit doar cu ceea ce știu despre poezia poetului. Un articol bine regizat, pornind de la prezentarea cărții, a poemelor și desigur, vorbind despre volum, implicit spui totul și despre autor: „Ionuț Caragea este un constructor de esențe care asemenea unui zidar priceput, folosește cofrajul la îmbrăcarea pereților iar conținutul pereților se constituie într-un cofraj pentru alți pereți, așa se înalță edificiul poeziei acestei cărți... Poezia lui Ionuț Caragea este una cu volum care se susține în toate cele trei dimensiuni ale unei creații de artă: conștiința, sublimul și transcendentul... Ionuț Caragea ne învață că totul este o creare de pretexte și că suntem siliți permanent să pretextăm existența noastră prin tot ce facem, iar pretextele noastre să fie puternic întemeiate,,

Pentru realizarea acestui articol, dar și pentru faptul că poezia lui Ionuț Caragea are consistență poate fi trecută prin ochiul criticului, toată aprecierea mea.

= pretext ca exist

[Snowdon King](#)
[18.Jun.09 18:51]

Veritabila surpriza!

Deunazi ma plangeam ca mormanul meu de volume a disparut si ca ma simt tradat de cartile mele, cele care m-au indepartat de propriile poezii. Iata insa ca departarea ca si pretext al apropierii si necunoscutul ca si pretext al cunoasterii imi demonstreaza ca ma insel. Eu nu sunt tradat de carti si nici de cititori. Roata se invarte ca si pretext al destinului.

Nu recomand experienta negrului sacerdot, este greu sa intri in acea dimensiune dar cel mai greu este sa iesi... Spatiul este atemporal, atemporalul ca si pretext al vesniciei, lirica fara repere temporale tinde spre vesnicie.

Baudelaire a pus foarte bine accent pe atemporalitate si s-a batut si cu pumnii in piept. A fost inteles si apreciat cu intarziere. Dar nimic nu a fost pierdut.

Am de fiecare data o imensa satisfactie sa descopar cititorul din spatele anonimului si cat sunt in viata ii voi spune multumesc, tie, cititorule!

[Recomandă](#) Înscrie-te pentru a vedea ce recomandă prietenii.

Casa Literaturii, poeziei și culturii. Scrie și savurează articole, eseuri, proză, poezie clasică și concursuri.

[poezii](#) [Căutare](#) [Agonia - Ateliere Artistice](#)

Reproducerea oricăror materiale din site fără permisiunea noastră este strict interzisă.
Copyright 1999-2003. Agonia.Net

[E-mail](#) | [Politică de publicare și confidențialitate](#)